

ע"פ 53404/04/19 - מועמר חמוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 53404-04-19 חמוד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90502111298
לפני כבוד השופט ערן קוטון
מערער
נגד
משיבה
מדינת ישראל
פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (להלן: "בית משפט קמא") שניתנה בגדרי המ"ש 6839-11-18.

השתלשלות ההליך

2. לפניי בית משפט קמא הונחה בקשה להארכת המועד להישפט.

על פי נימוקי הבקשה ביקש המערער את פירוט הנקודות שנרשמו לחובתו במשרד הרישוי, ובמסמך הנקודות שקיבל נרשמה העבירה מושא הבקשה, עבירה אשר נעברה ביום 12.7.13. עסקינן בעבירה של נהיגה במהירות מעל המהירות המותרת, על פי הודעת קנס (להלן: "ההודעה") המבוססת על צילום מצלמה.

ב"כ המערער פנה לתחנת המשטרה על מנת לברר פרטים על אודות העבירה ונמסר לו כי אכן מופיע מספר דוח על שם המערער אולם הדוח עצמו לא נמצא ולא ניתן לדעת את מהות העבירה. אף לא ניתן היה לדעת האם נשלחה ההודעה למערער, קל וחומר כל נתון אחר לגביה. נטען כי בידי המשיבה אין כל ראיה לביצוע העבירה.

למערער יוחסה אפוא עבירה ללא אישום וממילא ללא משלוח ההודעה כמתחייב בחוק. כיוון שההודעה לא קיימת במערכות המשטרה וכיוון שלא קיים אישור מסירה או כל מסמך אחר המעיד על כך שההודעה הגיעה לידי המערער, הרי לא עמדה לו הזכות להישפט.

על מנת למנוע עיוות דין וסגירת שערי בית המשפט, נטען כי יש להאריך את המועד להגשת הבקשה להישפט.

3. תחילה נמחקה הבקשה ובהמשך הוגש ערעור על אותה החלטה (עפ"ת 67463-12-18). בפסק הדין שניתן בערעור אימץ בית המשפט את הסכמת הצדדים שלפיה יוחזר העניין לבית משפט קמא על מנת שיקיים דיון בבקשה. בית משפט קמא אכן קיים דיון בבקשה ושמע ארוכות את טענות הצדדים.

החלטת בית משפט קמא

4. בהחלטה מפורטת ומנומקת שנתנה ביום 2.4.19 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער תוך הפנייה לפסיקה מקיפה.

בית משפט קמא קבע כי המערער לא ביסס תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון, שעה שלא צירף תצהיר ערוך כדין התומך בבקשתו ומהווה בסיס עובדתי לנימוקי הבקשה. משכך לא הוכחה הטענה שלפיה המערער הוא שביקש ממשרד הרישוי את פירוט נקודות החובה. אף לא הוכחה הטענה שלפיה המערער לא קיבל את ההודעה על ביצוע העבירה ולא ידע על קיומה.

נוסף לכך קבע בית משפט קמא כי נוכח תשלום הקנס בו חויב בהודעה רואים את המערער כמי שהודה במיחוס לו, הורשע ונשא את עונשו בגין העבירה שביצע. במקרה זה ניתן להורות על הארכת המועד להישפט, אך זאת במקרים חריגים ומטעמים מיוחדים. בית המשפט ייעתר לבקשה להארכת המועד להישפט אם שוכנע, בין היתר, כי דחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין.

5. בענייננו שולם הקנס מושא ההודעה ביום 17.7.14. הבקשה להארכת המועד להישפט הוגשה לאחר למעלה מארבע שנים. זאת ועוד, תדפיס הניקוד הופק במשרד הרישוי ביום 2.8.18, אך הבקשה הוגשה לבית משפט קמא רק ביום 13.11.18. עוד נאמר כי בחלוף למעלה מחמש שנים ממועד ביצוע העבירה הוזמן המערער בידי משרד הרישוי לקורס, רק אז מצא לנכון להגיש את בקשתו. היינו, הסיבה האמתית להגשת הבקשה באיחור נובעת מחיוב באמצעי תיקון ולא מעיוות דין שנגרם למערער. המערער אף לא פירט את סיכויי הגנתו וכלל הנסיבות מלמדות על הודאתו במיחוס לו. מכאן, כך נקבע, אין בדחיית הבקשה חשש לעיוות דין.

הערעור

6. המערער ממאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהודעת הערעור נטען כי לא הוצג אישור מסירה ואין ראיה שההודעה נשלחה למענו של המערער. כן נטען כי תשלום הקנס בגין ההודעה בוצע לאחר שהתווספה לקנס תוספת פיגורים ולאחר שהמערער כבר הורשע בגין העבירה, נוכח התקופה שחלפה מסיום המועד בו יכול היה להגיש בקשה להישפט. נטען כי אין להעלות על הדעת מצב בו לא ניתן להגיש בקשה להישפט כאשר אין כל ראיה לכך שהמערער קיבל את ההודעה. באם שילם המערער את הקנס בגין סנקציות שהוטלו עליו, אין לראות בו כמי שהודה מרצון חופשי במיחוס לו.

סבור המערער כי לא היה צורך לתמוך טענותיו בתצהיר והשתלשלות העניינים הכרונוולוגית גובתה במסמכים שהוצגו לעיון בית משפט קמא.

נטען כי הבקשה לא הוגשה לבית משפט קמא בשיהוי ובמערכת המשטרית אין ראיה להימצאות ההודעה או אישור מסירה בגינה. נטען כי בידי ב"כ המערער לא הייתה מצויה ההודעה ובית משפט קמא, לאחר הגשת הבקשה, איתר אותה באמצעות המזכירות. עוד נטען כי בהיעדר ראיה לביצוע העבירה וודאי שייגרם למערער

עיוות דין אם לא יתקבל הערעור ולא תתקבל בקשתו להאריך את המועד להישפט.

7. בדיון חזר ב"כ המערער על טענותיו ואף הפנה לפסיקה שנתנה לאחרונה בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעניין דומה (עפ"ת 57951-01-19). מנגד, בקשה המשיבה לדחות את הערעור נוכח העובדה שהקנס בגין ההודעה שולם ולאור השיהוי הקיצוני מיום ביצוע העבירה ועד הגשת הבקשה, לרבות השיהוי מיום תשלום הקנס ועד מועד הגשת הבקשה, ובהעדר כל נימוק המצביע על עיוות דין שנגרם למערער.

דיון והכרעה

8. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

9. המערער עבר לכאורה עבירת מהירות ביום 12.7.13.

בהתאם לתדפיס המידע התעבורתי שהוגש במהלך הדיון ביום 17.7.14 שילם המערער קנס בסך ₪ 750 בגין העבירה שנעברה. באותו מועד שילם המערער שני קנסות נוספים בסך ₪ 750 כל אחד בגין עבירות מהירות אחרות שבוצעו ביום 27.4.13 וביום 26.4.13.

לאחר המקרים הללו, על פי תדפיס המידע התעבורתי, שילם המערער קנסות נוספים בגין עבירות תעבורה שעבר. נראה אפוא שתשלום הקנס מושא ההליך דנן אינו אקראי, והוא משתלב לכאורה עם דפוס התנהלותו של המערער.

10. מששולם הקנס מוחזק המערער כמי שהודה בביצוע העבירה, הורשע על פי הודאתו ונשא את עונשו. בנסיבות אלה מתעמעמת עוצמת הטיעון בדבר אי קיומו של אישור מסירה. ברי כי החל מיום התשלום היה מודע המערער לקיומה של הודעה לפיה עבר את העבירה שיוחסה לו. החל מיום התשלום, משידע המערער על אודות ההודעה, גם אם לא הוצג אישור שלפיו קיבל את ההודעה לידיו, אמור היה המערער להגיש בקשה להארכת המועד להישפט באם יכול היה להצדיק בקשה זו.

כיוון שהמערער בחר כפי זכותו לשלם את הקנס ונמנע מהגשת הבקשה בסמוך לאחר מועד התשלום, היה עליו לשכנע את בית משפט קמא כי התקיימו בעניינו נימוקים חריגים ומיוחדים המצדיקים את הארכת המועד להישפט. המערער לא עמד בנטל המוטל עליו ולמעשה לא הסביר כלל ועיקר מדוע המתין למעלה מארבע שנים מיום תשלום הקנס ועד מועד הגשת הבקשה. המערער לא הבהיר אם הייתה מניעה כלשהי להגיש את הבקשה מיום שנודע לו על ביצוע העבירה, היינו מיום התשלום.

על רקע זה, סבור אני כי בצדק דחה בית משפט קמא את בקשת המערער, נוכח הזמן הרב שחלף מיום ביצוע העבירה, ובשל השיהוי הקיצוני בהגשת הבקשה להארכת המועד להישפט, בפרט נוכח מועד התשלום.

11. עוד סבור אני כי המערער לא הראה הכיכר יגרום לו עיוות דין אם לא תתקבל בקשתו.

המערער לא טען לדוגמא כי לא ביצע את העבירה מושא ההליך, המערער לא טען לדוגמא כי הרכב בו בוצעה העבירה לא היה בחזקתו, המערער לא טען כל טענת חפות אחרת אשר לכאורה יש בה לשנות את התוצאה המתבקשת מן החזקה שלפיה עם התשלום רואים אותו כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו בגין העבירה שבוצעה.

12. בית משפט קמא נזקק כאמור לפסיקה ענפה בהחלטתו ואין לי אלא להפנות לאותם פסקי דין אליהם הפנה אשר דנו בסוגיה שבמחלוקת.

כן אפנה לאמור ברע"פ 2795/19 עבודי נ' מדינת ישראל (6.5.19) -

"מששילם המבקש את הקנס, "רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו" (סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; ראו והשוו גם רע"פ 9018/14 סלימאן נ' מדינת ישראל (22.1.2015)).
המבקש לא הצביע על טעם העשוי ללמד כי החליט לשלם את הקנס אף שסבר כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו. יתירה מזאת, המבקש שילם את הקנס שהוטל עליו כשנתיים לאחר מועד מתן הודעת התשלום. בין מועד מתן הודעת התשלום לבין המועד בו שילם את הקנס, לא הייתה כל מניעה כי המבקש יגיש את בקשתו להארכת מועד אילו אכן סבר כי לא ביצע את העבירה שיוחסה לו".

עוד אפנה לאמור ברע"פ 8353/12 בן ישראל נ' מדינת ישראל (29.11.12) -

"מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה הבקשה להארכת מועד הוגשה בשיהוי משמעותי, אשר אין בצידו סיבה מוצדקת, וזאת על אף מצבה הבריאותי של האם. עסקינן בשיהוי הקרוב לתקופה של שנה, ונראה כי מדובר באיחור בלתי סביר בנסיבות העניין".

וכן -

"בענייננו, וכפי שאף נקבע על-ידי הערכאות הקודמות, לא העלתה המבקשת כל טענת הגנה ראויה, אשר נתמכת בראיות מתאימות".

13. אף אין בפסק הדין אליו הפנה המערער כדי לסייע, שכן באותו הליך ציין בית המשפט במפורש כי "לא הוצגה כל ראיה הנוגעת לתשלום בפועל של הקנס". כן דובר בהגשת בקשה (לבית משפט השלום לתעבורה בפתח-תקווה) לאחר כשנתיים מיום ביצוע העבירה, כלומר בשיהוי קיצוני פחות מאשר בענייננו.

14. על יסוד כל האמור אין בידי להיעתר לערעור.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, בהעדר הצדדים.